BCE
BANQUE COMMUNE D'ÉPREUVES

Code sujet : 75 AR

Conception : BANQUE ELVi

Emlyon BS - ESCP BS – ESSEC BS – HEC Paris

OPTIONS : SCIENTIFIQUE, ÉCONOMIQUE, TECHNOLOGIQUE et LITTÉRAIRE

PREMIÈRE LANGUE

Lundi 4 mai 2020, de 8 h. à 12 h.

ARABE – ITALIEN – PORTUGAIS - RUSSE

Traductions et Expression écrite

Durée : 4 heures

N.B. :
Les candidats ne doivent faire usage d'aucun document, dictionnaire ou lexique ; l'utilisation de toute calculatrice ou de tout matériel électronique est interdite.
Si au cours de l'épreuve, un candidat repère ce qui lui semble être une erreur d'énoncé, il la signalera sur sa copie et poursuivra en expliquant les raisons des initiatives qu'il sera amené à prendre.

Tournez la page S.V.P.

ARABE LV1

TRADUCTION DE FRANÇAIS EN ARABE

NB : a. les références du texte ne seront pas traduites.

b. le texte arabe ne sera pas vocalisé.

Mohamed Lamouri, une voix sur de bons raïs

C'est d'abord une voix presque indéfinissable, rauque et granuleuse. Un chant qui semble partir de la gorge, qui se perd dans les profondeurs ou qui déborde en bouche. Une voix grave qui a fait lever plus d'un œil de son smartphone lorsque entendue sur la ligne 2 du métro parisien, quand la rame remonte à la surface pour survoler Stalingrad et Barbès. Au-dessus du brouhaha, on s'aperçoit qu'elle provient d'un frêle musicien, malvoyant, qui aligne les accords sur un synthé d'occasion. Des standards du raï ou des reprises en arabe de tubes américains, *Billie Jean* et *Hotel California*. Une musique qui semble sublimer la souffrance de la déception amoureuse, de l'exil ou du handicap, tout ce qu'on peut se projeter un peu bêtement le temps d'un trajet en métro (...)

Attablé à la terrasse du Zorba, café populaire du carrefour de Belleville, le timide Mohamed Lamouri raconte un certain folklore parisien des années 2000-2010. L'Algérien, arrivé en France en 2003, n'est pas très friand des interviews ni des shootings photo : «Ça me complexe», dit-il, dans la même tessiture déchirée que lorsqu'il chante.

Libération, 10 juin 2019

ARABE LV1

TRADUCTION D'ARABE EN FRANÇAIS

20 عاماً على الحفل الذي جعل الجزائر كلها تصيح وتغني

يصعد ثلاثة شبان سنة 1998 لمنصة قاعة باريس بيرسي ذات ليلة أسطورية فيرتفع صياح وأهازيج أزيد من 15 ألف متفرج غالبيتهم مهاجرون، يقف الشبان الثلاثة تاركين خلفهم المعاناة، الاضطهاد، الاغتيالات ودماء العشرية السوداء التي مازالت في ذلك الوقت تنهك وطنهم الأم .. هدفهم تلك الليلة إيصال موسيقى الراي إلى العالم ونزع اعتراف دولي بهذا الفن الذي عانى من التهميش والتجريم داخل الجزائر في فترة الثمانينيات (...)

لم يكن الطريق لهذا الحفل مفروشاً بالورود، فقد ظلت موسيقى الراي تتخبط بين التحريم والتعتيم الإعلامي الرسمي، وبالرغم من هذا استطاع الشاب خالد ورفاقه كسر الحاجز وتحويل الراي لظاهرة ثقافية مرتبطة بمدينة وهران، فصارت مدينة للرفاهية والحرية في عيون المتفتحين ومدينة الإباحية والحرية الجنسية والفن الساقط في عيون المحافظين.

هذا الصراع الذي عرفه فن الراي بين المحافظين والليبراليين أدى إلى إعادة إنتاجه بشكل مغاير خصوصاً بعد الحرب الأهلية في الجزائر أوائل التسعينيات التي عرفت هجرة شبه جماعية لفناني الراي نحو فرنسا والمغرب هرباً من شبح الاغتيالات الذي أسقط رمزاً من رموز الراي الشاب حسني، فعُوضت وهران بمارسيليا الفرنسية وتم احتواء الشاب خالد من طرف الفرنسيين بداية مع أغنيته الشهيرة عايشة التي كتب كلماتها الكاتب غولدمان أحد مشاهير الأغاني الفرنسية فصارت بوادر إشعاع الراي على العالم تظهر في الأفق (...)

نجاح الحفل لم يقتصر فقط على قيمة المشتركين فيه بل بوعيهم التام بضرورة التغيير وتقديمهم لنمط جديد من موسيقى الراي تتماشى مع متطلبات العصر. هذا النجاح الأسطوري للحفل أثمر أسطوانة نالت شهرة عالمية واسعة وحققت نسبة مبيعات وصلت لأكثر من 5 ملايين نسخة حول العالم.

عربي بوست 30 / 07 / 2019

Tournez la page S.V.P.

ARABE LV1

EXPRESSION ECRITE

Lire soigneusement le texte ci-dessous:

إدمان الإنترنت كارثة يعاني منها العالم بأسره

إدمان الإنترنت لا يصيب البالغين فقط بل الأطفال أيضا، خاصة مع توافر الجديد كل يوم من ألعاب الكمبيوتر. هذا الإدمان ينعكس سلبيا وبشكل أكبر على حياة الطفل ومواعيد نومه ودراسته، ليصبح انطوائيا لا يخرج مع أصدقائه أو يمارس أي هوايات أخرى سوى الجلوس على الشبكة بلا كلل أو ملل.

وأشارت دراسة أجراها جون جرو هول، أستاذ علم النفس الأميركي، على أشخاص اعتبرهم مدمنين للإنترنت من ثقافات ودول مختلفة بما فيها دول عربية، واعتمد فيها أيضا على التواصل مع هؤلاء المرضى عن طريق الحوارات الحية في غرف الدردشة أو البريد الإلكتروني، إلى أن إدمان الإنترنت هو عملية مرحلية.

واستنتجت الدراسة أن المستخدمين الجدد للإنترنت في العادة هم الأكثر استخداما وإسرافا في الدخول للشبكة بسبب انبهارهم بها، وبعد فترة تحدث لهؤلاء المستخدمين خيبة أمل؛ بسبب عجزهم عن تحقيق طموحاتهم واحتياجاتهم الشخصية من خلالها، إلا أن البعض من هؤلاء المستخدمين تطول معهم المراحل الأولى ولا يستطيعون تجاوزها إلا بعد فترة، وهؤلاء من أكثر الفئات تعرضا للوقوع في إدمان الإنترنت.

كما توصل هول إلى نتيجة مفادها أن الأشخاص المعرضين للإصابة بإدمان الإنترنت، عادة ما يكون لديهم انجذاب شديد للإثارة العقلية التي يوفرها لهم الكم الهائل من المعلومات الموجودة على الإنترنت، وأن مدمن الإنترنت يشعر بحالة من القلق والتوتر الشديدين عندما يتم فصل جهاز الكمبيوتر الذي يستخدمه عن شبكة الإنترنت، كما أنه يصبح في حالة ترقب مستمرة لفترات استخدامه القادمة على الإنترنت، ولا يشعر بمرور الوقت طالما كان متصلا بالشبكة.

وحذرت جمعية علماء النفس الأميركيين في مؤتمر عقدته مؤخرا، من أن ظاهرة إدمان الإنترنت حول العالم ليست في الولايات المتحدة فقط، فقد أوجدت فئة اجتماعية جديدة من النساء اللائي أطلق عليهن اسم أرامل الإنترنت؛ بسبب تورط أزواجهن في علاقات غرامية غير شرعية على الشبكة تسبب في إهمال الأزواج لواجباتهم الزوجية أو الانصراف عنها، بالإضافة إلى إهمال الواجبات المنزلية الأخرى، كما أن قضاء مدمن الإنترنت لساعات طويلة أمام الشبكة يؤدي إلى آلام الظهر وإرهاق العينين، وتراجع مستوى الأداء في العمل أو الدراسة.

وينصح علماء نفس الإنترنت الزوجات اللائي يقع أزواجهن ضحية لإدمان الإنترنت أو أرامل الإنترنت بالاعتماد على أنفسهن في علاج أزواجهن، بدلا من اللجوء إلى آخرين قد يمتلكون الخبرة العملية والعلمية ولكنهم لا يستطيعون مرافقة الأزواج طوال اليوم.

ومن النصائح التي يشدد عليها الخبراء للزوجات أن يتوقفن عن الشجار مع أزواجهن بسبب إدمان الإنترنت، وأن يلجأن بدلا من ذلك إلى الحوار وضرورة إقناعهم بطرق مختلفة كأن ينتظروا حتى يتناولوا إفطارهم معهن، ويجلسوا لربع ساعة مع باقي أفراد الأسرة قبل أن يبادروا بفتح صندوق بريدهم الإلكتروني، وأن يعيد الزوجات ترتيب المنزل بحيث يكون مكان الكمبيوتر في حجرة المعيشة وليس في حجرة النوم مثلا، ومساعدة الأزواج المدمنين على إعادة توزيع ساعات الاتصال بالشبكة، والتقليل منها تدريجيا إلى مستوى آمن يدور حول 20 ساعة أسبوعيا فقط وتنظيم هذه الساعات بتوزيعها على أيام الأسبوع.

كما ينصح الخبراء الزوجات أيضا بإدارة جلسات حوار بين أفراد الأسرة؛ لتبادل الرأي في مشاكلها مع دفع الزوج تدريجيا للانغماس والقيام بزيارات اجتماعية للأقارب، وقضاء وقت أكبر في الرياضة لمساعدة مدمن الإنترنت على تذوّق طعم الحياة الحقيقية.

وقال لطفي السيد، أخصائي اجتماعي مصري، عن ظاهرة إدمان الإنترنت إن "الكثير من مستخدمي الإنترنت يصابون بما يعرف بإدمان الإنترنت، وهذا الإدمان سيؤدي حتما إلى ضياع الوقت، خاصة أن الكثير من الآباء أصبحوا لا يملكون زمام الأمور أمام إدمان أبنائهم للإنترنت.

هذا بالإضافة إلى أن غرف الدردشة أصبحت بالفعل المكان الوحيد الذي يستطيع فيه الإنسان العربي الحديث بصراحة دون خوف، ويقول ما لا يستطيع أن يقوله أمام الآخرين سواء كان ذلك في السياسة أو الجنس، فهو يفرغ كل ما يُعانيه من إحباط وكبت المشاعر؛ لذلك يغرق مدمن الإنترنت في عالم يمكن أن يؤدي به في النهاية إلى الانفصال التام عن حياته الواقعية، أما البالغون فلا رقيب عليهم غير أنفسهم، وعلى مدمن الإنترنت أن يعي حينما يجلس في كل مرة أمام الإنترنت أنه قد يفقد الكثير بسبب انعزاله عمن حوله سواء كان ذلك على المستوى الشخصي أو الاجتماعي أو العملي".

وأكد لطفي الشربيني، مستشار الطب النفسي، أن انتشار استخدام الإنترنت في العالم العربي وإتاحة الوصول للشبكة من خلال الأجهزة الشخصية ومقاهي الإنترنت، وفّرا مناخا مناسبا لظهور مرض جديد أصاب الشباب العربي ويُعرف في الغرب باسم "إدمان الإنترنت"، وتظهر أعراض المرض الجديد من خلال جلوس الشباب لفترات طويلة أمام الإنترنت على حساب التزامهم بالدراسة أو بالعمل، وظهور دوافع قوية لدى هؤلاء الشباب في تكوين ارتباطات شخصية وحتى عاطفية مع أصدقاء الإنترنت، مما يعطي هؤلاء أولوية لما يسمى بالمجتمعات الافتراضية.

وتابع غالبا ما يقع فريسة لإدمان الإنترنت الأشخاص الذين يشعرون بالوحدة وعدم الأمان في حياتهم العاطفية أو العملية، ويجد مدمن الإنترنت راحة نفسية في أن يعترف بأدق أسراره للآخرين، حتى وإن تضمنت هذه الأسرار مشاعرهم المكبوتة ورغباتهم الشخصية.

العرب 2017-09-04

Répondre en ARABE aux questions suivantes:

NB : 250 mots environ pour chaque réponse.

1- كيف يحلل النص ظاهرة إدمان الإنترنت؟

2- حسب رأيك، ما هي أسباب إدمان الإنترنت في العالم العربي وكيف يمكن علاجه ؟

Tournez la page S.V.P.

ITALIEN LVI

TRADUCTION DE FRANÇAIS EN ITALIEN

Stendhal insiste sur le fait qu'à Rome on n'a besoin d'aucun itinéraire, d'aucun cicérone, qu'il suffit d'aller, de s'imprégner, et, écrit-il, vous finirez par sentir les arts. On n'y peut que vagabonder, glaner selon l'humeur. Mais quant à se passer de cicérone, j'y mettrais quelque nuance, d'autant que Stendhal lui-même sut jouer ce rôle pour ses amis en y adjoignant quelques garde-fous. Par exemple : éviter tous les livres et tous les avis sur la ville, fuir les curieux, particulièrement les Français, et ceux que l'on appelle aujourd'hui les touristes. Mais découvrir Rome en compagnie de l'archéologue Emilio Rodriguez-Almeda est la plus joyeuse des promenades dans Rome qui se puisse trouver.

Emilio ne voit Rome que par les yeux de Martial dont il connaît les vers par coeur. Les bâtiments modernes, la circulation, le bruit, les panneaux publicitaires qui recouvrent les façades des palais échappent à son regard pourtant perçant, mais sélectif à l'extrême. Il se promène dans la Rome antique, comme si elle était toujours là sous ses yeux, comme si les Romains portaient encore des toges. Avec lui, nous explorons la Rome de Néron et de Domitien, au rythme des épigrammes de cet autre Espagnol qui, deux millénaires plus tôt, choisit comme lui de vivre en la cité.

d'après Edith de la Héronnière, *Fugue romaine*, Desclée de Brouwer, 2018

ITALIEN LVI

TRADUCTION DE L'ITALIEN EN FRANÇAIS

Venezia non crede alle lacrime. È troppo comodo piangere per la sua bellezza oltraggiata piuttosto che agire per difenderla. Il luogo comune della presunta morte di Venezia ci affligge da più di cent'anni, e la prognosi infausta proclamata da scrittori e artisti sedotti dalla decadenza è servita col tempo a giustificare compromessi, concessioni, sacrilegi e scempi. La chiamavano "Serenissima". La stabilità delle sue istituzioni, la spregiudicata intraprendenza dei suoi mercanti, la specializzazione dei suoi operai, la lungimiranza dei suoi politici - capaci di fronteggiare stati infinitamente più vasti, popolosi e con eserciti più potenti - la disponibilità di accogliere gente di tutte le lingue, usi e costumi e di assimilarla purché venisse per lavorare e vivere in armonia con quella del luogo, la capacità di sincronizzarsi con la natura (la laguna, i fiumi, il mare, la terra, i boschi), di rispettarla e però di domarla e sottometterla quando necessario, ne hanno fatto un modello di stato capace di durare mille anni. Non ho mai capito come e perché quell'esperienza - o almeno il meglio di essa - non sia stata un esempio, e una pietra di paragone. Perché Venezia non sia diventata la capitale d'Italia, o d'Europa, o delle Nazioni Unite, e sia stata barattata con un luna park, simulacro di se stessa, coi monumenti ridotti a scenografia, sempre più estranei e indecifrabili ai visitatori di passaggio, sempre più fragili da custodire via via che perdevano funzione e scopo. Chi può permettersi di manutenere un palazzo affrescato, una chiesa, una caserma, un manicomio, un carcere, o un'isola addirittura, senza abitanti, parrocchiani, soldati, prigionieri o matti?

d'après Melania Mazzucco, *Venezia, mia adorata: troppo comodo piangere,*

La Repubblica, 2019

Tournez la page S.V.P.

ITALIEN
EXPRESSION ECRITE LVI

Lire soigneusement le texte ci-dessous :

Al di là del clamore dato dai mass media agli sbarchi e alla componente irregolare, ci sono tanti stranieri regolarmente residenti che lavorano, contribuendo a far crescere l'economia del nostro paese, o frequentano la scuola, formandosi per diventare cittadini attivi nella società e nel mondo del lavoro. L'immigrazione è un tema complesso, delicato e non scontato. Continua ad essere trattato come emergenza, mentre avrebbe bisogno di assestarsi con un ruolo riconosciuto e ben governato all'interno dei processi di sviluppo demografico ed economico del Paese. L'effetto spiazzamento prodotto dalla canzone-trailer del film "Tolo tolo" di Checco Zalone, condita di luoghi comuni ma poi del tutto ribaltati nel film stesso, rivela la difficoltà a trattare in modo sereno il tema e a sorridere sulle nostre contraddizioni. L'avvio da record nelle sale italiane, nonostante non si tratti di un innocuo prodotto comico, dimostra però anche la disponibilità nel Paese, quantomeno in ampia parte di esso, a cercare una diversa prospettiva (meno scontata delle paure e della chiusura) nel leggere la diversità e il confronto con l'altro. Al di là del clamore dato dai mass media agli sbarchi e alla componente irregolare, ci sono, infatti, tanti alberi che in silenzio crescono all'interno del bosco italiano: sono gli stranieri regolarmente residenti che lavorano, contribuendo a far crescere l'economia del nostro paese, o frequentano la scuola, formandosi per diventare cittadini attivi nella società e nel mondo del lavoro. Per chi, dopo la visione del film, volesse approfondire il tema, attraverso dati oggettivi e non vaghe percezioni, sono particolarmente utili il Rapporto 2019 di Caritas-Migrantes e della Fondazione Moressa. Tali dati ci dicono che gli alunni con cittadinanza straniera sono oltre 800 mila e che più di due su tre hanno conosciuto solo il sistema scolastico italiano nel proprio percorso formativo. I lavoratori con cittadinanza straniera sono quasi due milioni e mezzo. Sono circa uno su dieci sul totale degli occupati in Italia e producono una ricchezza superiore a quanto complessivamente attingano dal welfare pubblico. Risultano attivi soprattutto nel settore alberghiero e ristorazione, nell'industria in senso stretto, nelle costruzioni, nell'agricoltura e nei servizi alle famiglie. Si tratta di una presenza oramai imprescindibile per il funzionamento del nostro sistema produttivo. Va considerato inoltre che – pur pensando di portare l'occupazione giovanile e femminile alla media europea nei prossimi anni – la riduzione demografica prodotta dalla denatalità passata, a fronte dell'accentuato invecchiamento della popolazione, è destinata a produrre crescenti squilibri nel rapporto tra pensionati ed occupati. Squilibri che senza il contributo degli immigrati risulterebbero ancora più accentuati. Oltre agli stranieri già presenti, prevedere flussi annui di ingresso adeguatamente governati – nella misura in cui possono sostenere la crescita economica e in funzione della capacità di integrazione – va nella direzione di rinsaldare il percorso di sviluppo del Paese.

Oggi però la presenza straniera sul suolo italico stenta a diventare parte integrante di una collettività che valorizza tutte le componenti per produrre ricchezza e nuovo benessere. Gli stranieri si trovano, anzi, ad essere una delle categorie più vulnerabili all'interno delle fratture

sociali che attraversano oggi il nostro Paese. Le stesse restrizioni e difficoltà di accesso al reddito di cittadinanza sono una dimostrazione del basso interesse a ridurre i rischi di esclusione sociale su tale componente dei residenti regolari in Italia. Nel suo ultimo Report sulla povertà, l'Istat mostra come la cittadinanza delle famiglie abbia un ruolo importante sulla deprivazione materiale: "la povertà assoluta per le famiglie di soli italiani con minori è, infatti, pari al 7,7%, mentre interessa quasi una famiglia ogni tre in quelle composte da soli stranieri con minori (31,0%)". Il numero di figli e la condizione lavorativa espongono in modo amplificato le famiglie immigrate al rischio di trovarsi in difficoltà economica e a maturare disagio sociale. I dati del Ministero del lavoro evidenziano la persistenza in Italia di una forte segmentazione professionale, con una decisa preponderanza degli stranieri nei profili esecutivi ed una presenza invece molto rara tra i quadri e i dirigenti. Più in generale c'è una forte concentrazione degli immigrati tra i lavori considerati meno appetibili, meno remunerati e più rischiosi. Gli stessi dati degli incidenti sul lavoro mostrano una crescente sovraesposizione dei lavoratori di cittadinanza non italiana.

Ma anche la trasmissione intergenerazionale delle diseguaglianze sociali che caratterizza complessivamente l'Italia ha ricadute ancora più marcate sugli immigrati. Le inefficienze del sistema formativo e del percorso di transizione scuola-lavoro che sperimentano i giovani italiani tendono, in particolare, a manifestare fragilità ancor più accentuate sui figli degli stranieri. Tra chi trova lavoro risulta, inoltre, più alto il rischio di adattarsi a profili inferiori rispetto al proprio titolo di studio. Alta è però anche l'eterogeneità interna, con molti esempi di successo formativo e professionale che si manifestano quando sono offerte le condizioni adatte. L'Italia deve, in definitiva, decidere se l'immigrazione va considerata come componente stabilmente integrata nel modello sociale di una economia che vuole crescere o un fattore che alimenta diseguaglianze sociali in un paese rassegnato al declino. Non scegliere e agire coerentemente equivale ad accettare implicitamente la seconda opzione.

Alessandro Rosina, *Il paradosso dell'immigrazione tra crescita e diseguaglianza,*
Il Sole-24 Ore, 2020

Répondre en ITALIEN aux questions ci-dessous :
(250 mots environ pour chaque réponse)

1. **In che modo Alessandro Rosina descrive la realtà dell'immigrazione nell'Italia di oggi?**
2. **In che senso, secondo voi, il fenomeno dell'immigrazione può essere per l'Italia altro da un semplice "paradosso" (come suggerisce il titolo dell'articolo)?**

Tournez la page S.V.P.

PORTUGAIS LV1

TRADUCTION DE FRANÇAIS EN PORTUGAIS

« j'ai voulu aller à Paris / Pour découvrir ses charmes. »
Ces vers chantés par Carmen Miranda illustrent bien l'attrait de la capitale pour les Brésiliens. Une promenade dans ses rues révèle les traces visibles de cette amitié. La géographie de la ville est ponctuée de bustes, de noms des rues et de plaques commémoratives qui rappellent les personnages qui y ont vécu. La présence brésilienne a été constante et féconde. Qui se rappelle que l'homme vole suite aux exploits d'Alberto Santos Dumont réalisés dans le ciel de Paris, qui se souvient que l'architecture parisienne a gagné des courbes grâce à Oscar Niemeyer ? Et n'oublions pas les femmes, à l'image de la princesse Isabel, signataire du décret d'abolition de l'esclavage, qui a fini ses jours entre sa villa de Boulogne et le Château d'Eu, en Normandie.
Notre histoire commence dès l'apparition du territoire sur la mappemonde en 1500 et les premiers habitants à venir à Paris sont les Indiens qui se sont alliés aux Français contre les colonisateurs portugais. Elle va jusqu'à la dictature Vargas et s'intéresse aussi à la période contemporaine.
C'est à cette promenade dans les temps et l'espace que ce livre convie ses lecteurs.

Adriana Brandão, *Les Brésiliens à Paris au fil des siècles et des arrondissements*,
Quatrième de couverture, éditions Chandeigne, 2019
(adapté)

PORTUGAIS LV1

TRADUCTION DE PORTUGAIS EN FRANÇAIS

Escrevi aqui mesmo, há pouco tempo, acerca da estranheza que me assalta, quando me dou conta de que valores fundamentais, como a humildade e a ingenuidade, se converteram em parvoíce[1]. E o exemplo perfeito deste novo valor da parvoíce está na proeminência e relevância dessa fascinante categoria que é a dos *influencers* (passarei a utilizar a expressão portuguesa, menos glamorosa e cosmopolita talvez, de influenciadores).

E estes influenciadores representam, na verdade, a consagração da generalizada preguiça de pensar, escolher e assumir as escolhas. E constituem, sobretudo, o resultado da vontade de massificação dos gostos, dos consumos e das opiniões e de uma homogeneização acrítica das sociedades.

Senão vejamos: no conceito, o influenciador não constitui, exactamente, uma novidade. Afinal que outra coisa foram, desde sempre, os grandes filósofos, os grandes artistas, os grandes teólogos e os grandes estadistas, que não influenciadores? E influenciaram, de facto, modelos culturais, éticos, estéticos e de organização social. Modelos que, por inovadores, foram criticados, debatidos e combatidos, mas que estruturaram e reestruturaram civilizações.

E, por mais distintos ou antagónicos que fossem, partilhavam uma característica, que era a de possuírem substância, consistência e essência. E foi isso que interpelou os seus contemporâneos, obrigando-os a pensar, a escolher, a criticar, a tomar posição.

"*Os influenciadores*" constitui, hoje, uma designação que se aplica, genericamente, aos promotores digitais da futilidade, da vacuidade intelectual e, cada vez mais, da parvoíce. Vemo-nos confrontados com uma profusão de influenciadores que pretendem facilitar-nos a vida, poupando-nos a esse sempre maçador acto do discernimento.

Maria José da Silveira Núncio, Socióloga; professora universitária U.Lisboa,
coluna « Opinião », jornal *Público*, 24 de Outubro de 2019

[1] Idiotice, tolice, estupidez…

Tournez la page S.V.P.

PORTUGAIS LV1

Lire soigneusement le texte ci-dessous :

EXPRESSION ECRITE

Questões de Língua, Multilinguismo e exílio

Sem a intenção de fazer qualquer exegese bíblica, o fragmento do *Livro do Génesis* que trata o episódio da "Torre de Babel" permite olhar ainda hoje para os dilemas com que nos confrontamos relativamente às questões da língua e da linguagem enunciadas já no Antigo Testamento.

Vejamos: no mito da torre de Babel o que está em causa são três aspectos. Comecemos pelos dois primeiros: a tentativa de todos os povos - no tempo em que todos falavam a mesma língua – de construir uma torre para chegar a Deus. Este terá visto este acto como uma tentativa de usurpação do seu poder, o que teve como consequência o segundo aspecto – serem todos os homens punidos com a amnésia da língua original e a dispersão pelos muitos territórios do mundo, cabendo a cada um utilizar uma língua diferente, de que resultaria uma enorme confusão na comunicação e no entendimento.

Muitos dos dilemas de hoje – que passam pelo desaparecimento de línguas antigas e minoritárias, pelo imperativo da tradução de literaturas de autores oriundos de nações outrora colonizadas e pela hegemonia de uma língua, o inglês, como a língua da globalização – começaram na Idade Moderna com a expansão europeia e a colonização para a qual a conversão religiosa foi um pretexto eficaz de colonização do espírito e de extinção das línguas locais. A este propósito, os relatos de Humboldt ou os diários de Richard Burton são repositórios importantes. Mas mais importantes ainda são os estudos de Lévy-Strauss, do grupo da "decolonality" latino-americana, ou de antropólogos ou de líderes índios como Ailton Krenac. Estes últimos, ao mesmo tempo que denunciam o extermínio das línguas nativas, também as estudam, tentam registá-las. Com este investimento intelectual recuperam a memória das línguas e, com isso, um universo cultural pré-colonial.

Situação semelhante é passível de se encontrar na maioria dos países africanos e onde a par das línguas oficiais dos antigos países colonizadores continuam a existir milhões de falantes de línguas nacionais. E se o multilinguismo é oficial em países como a África do Sul ou Cabo Verde, tal não significa que as línguas nacionais sejam um padrão de comunicação e de conceptualização, e a afirmação de Mia Couto de que "os vencidos vivem pela oralidade"[2] é mais expressão de um desejo do que uma realidade.

Ainda assim o trabalho sobre as culturas transmitidas pelas formas orais e visuais têm contributo para se acertar uma arqueologia dos saberes em culturas ameríndias e africanas. E se é um facto que o uso de uma língua torna o seu falante proprietário da mesma e o legitima a desvios da língua do colono, o debate sobre o uso desta língua pelo colonizado existe há muitos anos e permanece como uma questão central da descolonização.

Chinua Achebe, considerado o fundador da literatura africana de língua inglesa, defende o uso do inglês nas suas obras porque considera que enquanto nigeriano o inglês contribui para a unificação do seu país. Numa posição radicalmente oposta situa-se o queniano Ngũgĩ wa Thiong'o, autor de *Decolonising the Mind: The Politics of Language in African Literature* (1986). Um outro intelectual nigeriano, Kole Omotoso é um defensor do multilinguismo – ele

[2] Mia Couto, escritor moçambicano, in programa da folha de sala de *Os netos do Gungunhana*, Teatro o Bando,Teatro Municipal S.Luiz, 2018.

escreve em yoruba, inglês, árabe e francês como estratégia de legitimação do intelectual africano [...]. Esta atitude é já uma sofisticação de uma proposta de um grupo de intelectuais liderado pelo escritor Amin Malouf que, em 2008, defendeu a aprendizagem de três línguas: a língua materna, a língua de comunicação global e uma língua de adopção conforme ao gosto, interesse ou outra tradição do aprendiz. [...]

Ainda que o uso da língua faça do seu falante seu proprietário, ela transporta em si uma memória. Daqui conhecerem-se as dificuldades das diásporas quando as segundas e as terceiras gerações apresentam dificuldades no uso da língua materna.

Zia Soares, actriz portuguesa, filha de mãe angolana e de pai timorense, mas que muito cedo veio viver para Lisboa, dizia recentemente que muitas vezes "no palco tudo parece certo mas que às vezes há um constrangimento que lhe vem do facto de estar a sentir que as coisas que está a dizer não correspondem ao que realmente quer dizer; é como estar a falar de uma língua (o português) de que não tem memória, uma língua que lhe foi imposta e contudo ela fez toda a sua aprendizagem em Portugal e em português".

De algum modo, a actriz confronta-se com querer pertencer a uma língua que já perdeu e ter de recorrer a outra língua que domina mas que nem sempre quer dizer o que ela quer, como se fosse exilada num território que não lhe é desconfortável mas ainda assim não cumpre os seus propósitos de comunicação. E isto é uma constante das segundas e terceiras gerações pós-coloniais para quem a diáspora é ainda um exílio.

António Pinto Ribeiro, site-projet *Memoirs - Filhos de Império e Pós-memórias Europeias* (ERC n. 648624), Université de Coimbra, Février 2019 [Texte adapté].

Répondre en portugais aux questions suivantes
(250 mots pour chaque réponse)

1. Apresente o tema discutido no artigo.
2. O que pensa da proposta de Amin Malouf, enunciada no texto, que defende a aprendizagem de três línguas: a língua materna, a língua de comunicação global e uma língua de adopção conforme ao gosto, interesse ou outra tradição do aprendiz?

Tournez la page S.V.P.

RUSSE LV1

TRADUCTION DE FRANÇAIS EN RUSSE

Cet hiver, le chorégraphe Alexeï Ratmanski revient au Bolchoï avec la version originale du ballet *Giselle*

Le ballet d'Adolphe Adam est très populaire en Russie. Ses premiers chorégraphes - Jean Coralli et Jules Perrot – ont travaillé à Paris. La célèbre ballerine Carlotta Grisi a joué le rôle principal dans ce premier spectacle donné en 1841. Le ballet est ensuite arrivé au théâtre Mariinsky de Saint-Pétersbourg, dans la version de Marius Petipa. Voilà déjà 100 ans qu'on la joue sur les scènes du monde entier. C'est dans cette chorégraphie que dansent, aujourd'hui, les plus grandes étoiles, Ouliana Lopatkina, Diana Vichneva…

L'intrigue du ballet est simple et tragique. Dans un village aux jolies maisons de bois, Giselle aime Albrecht, il l'aime aussi. Au cours d'un premier acte joyeux, les deux personnages sont très heureux. Hélas, Hilarion, concurrent d'Albrecht, raconte à Giselle qu'Albrecht doit se marier avec la princesse Bathilde…

Les amateurs connaissent très bien le ballet de Petipa ; ils regardent tous les spectacles très attentivement. Toutes les transformations de cette version classique provoquent des discussions. Les uns sont pour la liberté de l'artiste, les autres disent qu'il faut respecter les traditions… De ce point de vue, le ballet d'Alexeï Ratmanski (qui travaille actuellement à New York) est intéressant car il propose la chorégraphie originale de Jean Coralli et Jules Perrot.

Anna Gordeïeva,
Courrier de Russie
13 décembre 2019

RUSSE LV1

TRADUCTION DE RUSSE EN FRANCAIS

Маленький король: восьмилетний шахматист из Сочи выиграл чемпионат мира в Китае

Россиянин Артём Лебедев стал чемпионом среди самых молодых шахматистов мира. В китайском Вэйфане на прошлой неделе закончился мировой чемпионат по шахматам, который ежегодно проводится под эгидой Международной шахматной федерации (ФИДЕ). Этот чемпионат — крупнейшее детское соревнование по шахматам, в котором принимают участие девочки и мальчики со всего мира. Участники из России собрали на нём целую коллекцию медалей. Среди девочек до 12 лет победила Галина Михеева. Среди мальчиков до 10 лет — Савва Ветохин. А в самой младшей категории, до 8 лет, чемпионом стал Артём Лебедев из Сочи. Он обошёл конкурентов из Казахстана и Вьетнама. «Хотя первый тур прошёл неудачно, во втором я играл лучше. Мы ещё каждый вечер играли с мальчиками из нашей команды в футбол, отдыхали от турнира, а потом с новыми силами шли на него», — поделился своими впечатлениями после возвращения домой мальчик-чемпион.

Шахматами Артём начал заниматься в 4,5 года.

— Он очень талантливый ребёнок, когда он пришёл к нам, уже умел читать и считать, — рассказывает директор 11-й спортивной школы Сочи Татьяна Шишкова. — И, конечно, родители помогают Артёму показывать серьёзные результаты.

Мальчик выиграл несколько этапов Кубка России по шахматам, был вторым на чемпионате России, стал чемпионом Европы. «Мы его всегда спрашиваем, хочет ли он участвовать в том или ином турнире, есть ли у него силы и желание. Потому что ребёнок не может победить, если у него нет стимула к победе», — объясняет успехи сына его мама Наталья Лебедева.

Мария Портнягина

Журнал "Огонёк"

09.09.2019

Tournez la page S.V.P.

RUSSE LV1

EXPRESSION ECRITE

Lire soigneusement le texte ci-dessous :

Четырёхдневная рабочая неделя в России

Дискуссии вокруг сокращения рабочей недели в России идут уже несколько месяцев. Хотят ли россияне переходить на четырёхдневную рабочую неделю и что стоит за этой инициативой власти? Тему поднял в июне премьер РФ Дмитрий Медведев, после чего её начали оживлённо обсуждать. Цель реформы состоит в том, чтобы благодаря развитию технологий, развитию экономики и современных методов производства человек мог сам планировать своё рабочее время. И работодатель, конечно, тоже. « Эту способность адаптироваться, эту вариативность нужно зафиксировать в трудовых законах », так считает премьер-министр.

Есть как сторонники, так и противники этой инициативы. Единого мнения по этому вопросу пока нет ни среди чиновников, ни среди предпринимателей, ни среди широкой общественности. Был проведён опрос, который показал, что почти половина россиян (48 процентов) идею не поддерживает. За реформу выступили 29 процентов опрошенных, ещё 17 процентов отнеслись к идее безразлично, а оставшиеся шесть процентов затруднились ответить на вопрос. Основной аргумент противников четырёхдневки — беспокойство, что это приведёт к уменьшению зарплаты: с этим согласились 89 процентов респондентов. Интересно, что большинство высказавшихся против — жители небольших населённых пунктов и россияне старшей возрастной группы, в то время как 60 процентов москвичей, жителей Петербурга и других больших городов поддержали эту идею. Кроме того, активный интерес к инициативе премьер-министра в основном проявила молодёжь, россияне в возрасте от 25 до 34 лет.

За и против четырёхдневной рабочей недели

Среди поддержавших возможность сокращения рабочей недели — министр здравоохранения Вероника Скворцова. Она отметила, что граждане смогут вести более здоровый образ жизни, иметь больше свободного времени, хотя, конечно, проведение реформы требует более глубоких и активных дискуссий.

Депутаты "Единой России" тоже поддержали инициативу премьера, отметив, что это позволит россиянам больше отдыхать, общаться с семьёй, заботиться о здоровье и заниматься самообразованием. Но предупредили, что реализовать это предложение можно только в том случае, если не будет негативных последствий для заработка населения.

Среди тех, кто пока не видит возможности для перехода на четырёхдневку, — глава Министерства экономики Максим Орешкин. Он предложил вернуться к дискуссиям по этому вопросу только после того, как в стране станет лучше производительность труда и станут больше и стабильнее реальные доходы населения. Для этого должны произойти изменения в структуре рынка.

"Вопрос о сокращении рабочей недели изучался ещё в 60-70-е годы прошлого века. Тогда считалось, что человек должен иметь достаточно свободного времени для самореализации. Освободить же время возможно только если есть научно-технический прогресс в обществе", - считает профессор кафедры Торгово-промышленной палаты РФ Журавлев.

Против формата четырёхдневки высказался глава Министерства торговли Денис Мантуров. Он считает, что с технической и организационной точки зрения такую реформу невозможно провести на промышленных предприятиях. Российские предприниматели пока тоже не видят перспектив для перехода на сокращённую рабочую неделю.

Как четырёхдневная неделя повлияет на зарплаты россиян и на экономику страны?

Премьер-министр Медведев обещает, что при сокращении рабочей недели зарплаты не изменятся. Доцент кафедры экономики и финансов факультета экономических и социальных наук Алисен Алисенов считает гипотетически возможным применение новой схемы работы там, где используются современные технологии, финансы, консалтинг. "Кредитные и страховые

компании уже сегодня активно внедряют автоматизацию, что приводит к сокращению численности персонала", - отмечает он.

Пока неизвестно, на каких конкретно предприятиях можно будет перейти на четырёхдневную рабочую неделю, как неизвестно и то, смогут ли некоторые предприятия отказаться от участия в эксперименте.

Ничего хорошего переход на четыре рабочих дня не несёт в себе и для самого государства. В Трудовом кодексе законов закреплена норма о 40-часовой рабочей неделе, то есть рабочая неделя в пять дней и с 8-ью часами труда. « Когда говорят про четырёхдневную рабочую неделю имеется в виду, что это будет не 40 часов в неделю, а 32. Однако никто не сможет обязать работодателя платить за 32 часа столько же, сколько платили раньше за 40 », - убеждён экономический эксперт Александр Ермоленко.

Почему Медведев предложил работать четыре дня в неделю

Некоторые эксперты считают, что это политический популизм. "Думаю, что это попытка компенсировать реформу по повышению пенсионного возраста", - полагает Наталья Зубаревич. Павел Журавлев говорит о желании властей таким образом избежать необходимости создавать новые рабочие места: «Новые вакансии не нужно будет создавать. Это будут просто старые рабочие места."

При этом надо учитывать, что многие россияне продолжают трудиться на отдыхе во время отпуска. Примерно каждый третий россиянин (29%) во время отпуска регулярно проверяет электронную почту и отвечает на запросы, связанные с работой. Это показал опрос, проведённый на портале Роструда "Работа в России". Только 22% опрошенных во время отпуска полностью отдыхают от работы и не отвечают на письма и телефонные звонки. Почти половина (49%) не могут полностью абстрагироваться от трудового процесса, правда, занимаются во время отпуска исключительно самыми срочными делами.

В то же время опрос показал, что многие используют отпуск для поиска новой работы. Так, 23% сообщили, что при решении поменять работу всегда используют для этого отпуск. И чаще всего это делают сотрудники малых и средних компаний, где, как правило, работает мало персонала, и у людей часто слишком много работы.

Надо сказать, что несмотря на то, что люди всегда с нетерпением ждут выходных дней или отпуска, некоторые не знают, как занять свободное время. Так, 7% участников опроса признались, что они устают не от работы, а без неё.

Тем не менее, несмотря на все эти факторы, эксперты считают, что чем стабильнее будет экономика в стране и выше зарплаты, тем с большим желанием люди будут соглашаться на четырёхдневную неделю и на уход в отпуск.

РИА Новости
16.09.19

Répondez en Russe aux questions ci-dessous.
(250 mots environ pour chaque réponse)

1. Почему реформа по введению четырёхдневной рабочей недели вызвала дискуссии в России?
2. Что вы думаете о телеработе? О четырёхдневной рабочей неделе?

IMPRIMERIE NATIONALE – 20 1088 – D'après documents fournis